

Sztyepan Pehotnij

Hangverseny 1918 telén

Концерт зимы 1918-го года

Kihült falak közt hölgyek és urak
A zongorista frakkja ráncatlan
A februári utcán szél ugat
Matróz üvölt vöröskozák rohan

A vérszag úgy üt át a parfümön
Ahogy kötéseken a vér maga
De még belül vagyunk a büvkörön
Még szól a drága bécsi zongora

Majd puskatussal törnek ablakot
S szuronyra tűznek mindegy férfi nő
De csak ha minden húr elhallgatott
A bolsevik művészettisztelő

Kultúrát hoznak újat persze ők
Lesz benne Hej bunkócska és Chopin
S lesz tornyuk is még egekre törőbb
Mint Péter-Pálé künn a szigeten

A zongorista frakkja fekete
Remegve várjuk mindjárt végetér
Prelúd s a kor s az élet is ha le-
Csapódik ránk a lakkozott fedél

Oroszország asszonyaihoz

К женщинам России

Asszonyok védték – a Bocskarjova-
Osztag – a Téli Palotát,
S Kerenszkij is, hogy futnia
Kellett, mit rántott fel? Női ruhát.

Harcba az álnok, durva, férfi
Bolsevikkal ki szállt? „Das ewig
Weibliche”! S hogy kihunyt a fénye,
Vakon bolyongunk hetven éve.

Lapátos, köpködő, pufajkás
Menyecskéink volnának Éva
Leányai? A hattyu markáns
Szerszámát értük fogadta be Léda?

Otromba férfizajtól és kenő-
Olaj szagától kótyagos fehérnép,
Ha benned olykor fölragyog a Nő,
Letérdelünk előtte önként.

Nem, addig nem lesz boldog újra
Oroszhon, míg trónjára nem
Nőt ültet (lenne bár oly kurva,
Mint Katalin volt) a Történelem.

Baka István fordításai